

AAN 'T WATER.

Als de vacantietijd gekomen is, rollen de locomotieven met lange sleepen van wagens door het land, en brengen talloze bewoners van de grootere en kleinere steden naar de hooge zandige streken, waar ze kunnen rusten in het dennewoud of zwerven over de hei, en gezonde lucht kunnen inademen ter versterking van 't afgewerkte lichaam. Ik ga gaarne mee; wie onder de dennen aan den rand van 't heideveld heeft gewoond, weet, wat groot genot de „woeste” streken van ons land kunnen schenken. En toch, ik kan de hei en de dennen missen voor een tochtje langs een van onze groote rivieren, en ik kan me geen beter rustplaats denken dan de „watertrap” aan den smallen stroom, waar die vrouw bezig is, een emmer water te halen voor haar huisgerief. Als zij straks weggegaan is, ga ik er zitten, en ge krijgt er mij in geen uren vandaan.

Of 't komt, dat ik mijn jeugd doorbracht aan den waterkant? 't Kan wel. „On revient toujours à ses premiers amours,” zeggen de Franschen; men keert altijd terug tot wat men het eerst heeft liefgehad. Maar er blijkt dan toch uit, dat ik den waterkant in mijn jeugd heb liefgehad, en liefhebben doe ik hem nog.

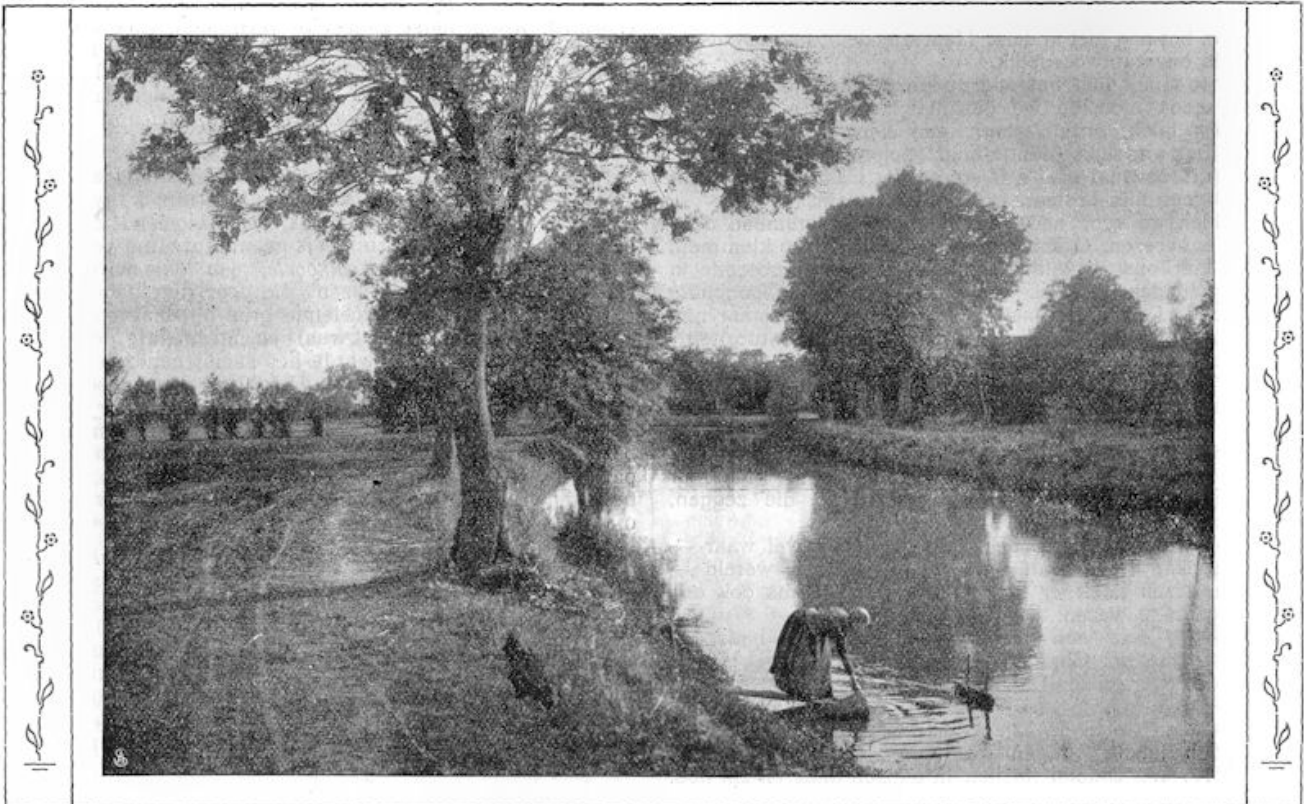
Zulk eenzaam water heeft zijn eigenaardige bekoring. Ik voel ook veel voor de groote zee, waar ge niets ziet dan water en lucht; ik vaar gaarne op Lek of Waal of — niet te vergeten — den Ouden Rijn, waar het oeverriet zich buigt en weer opheft met de golven, veroorzaakt door de voorbijsnellende stoomboot; maar meer toch houd ik van het rustige water, waar slechts zelden een klein scheepje voorbijvaart, het stroompje, dat alleen natuurlijke of kunstmatige afwatering vormt van het omliggende land. Als ik daar het oog heb op boomen in de nabijheid of bosschen in de verte, heb ik het gaarne, maar noodig is het voor mij niet; het eenzame water is mij voldoende.

Soms staar ik op het stille water, dan zie ik vliegjes er over dartelen, en kevers er over loopen; ik zie zoo graag het „Schrijverke” van Guido Gezelle, dat Gods naam op het water kringelt, en door bijna geen mensch wordt opgemerkt. Dan zie ik vischjes in het heldere water dicht aan de oppervlakte komen en zich koesteren in den zonneschijn, waar zij, de

koudbloedige dieren, toch ook van houden. Dan zie ik den hemel en de oevers weerkaatsen in de spiegellende oppervlakte, tot het me al te stil wordt, en ik zelf door een steentje een kringetje in het water doe ontstaan, dat verder en verder zich vergroot, tot het tegen den oever teruggekaast wordt. En soms verheft zich het zomerzuchtje, en doet het water rimpelen op eenigen afstand van den oever, terwijl de rand glad blijft als een spiegel. Schoon is die tegenstelling!

Maar dikwijls ook staar ik niet op de oppervlakte; ik zie ze alleen, en mijn gedachten gaan zwerven, de wijde ruimten der werelden of der historie door. Rustig gaan ze. Wie kan nadenken in een sneltrein? Wie zou kunnen mijmeren in een auto of in een vliegmaschine? Ik heb het laatste nooit beproefd, maar het lijkt me een onmogelijkheid. Zóóveel voorwerpen ziet ge achtereenvolgens, dat uw gedachten zich vermenigvuldigen met een snelheid, die ge niet bijhouden kunt. Maar aan mijn waterkant kan ik nadenken, zonder mijn oogen te sluiten; het water met zijn kalmen gang, de rustige grashalmen, bijna zonder beweging, leiden mijn gedachten niet af, maar doen ze meegaan op hun maat. En dan wil soms die rustige gang van het water daar aan den waterkant me een beeld worden van een begeerlijk leven; een leven, dat voortgaat zonder stooten of schokken; zonder gebeurtenissen, die ontroeren; zonder vraagstukken, die inspanning van alle krachten eischen; een leven, zooals het kleine kind het geniet, of meer nog, de grijsaard, die zijn taak volbracht heeft, en terugziende op een welbesteed leven, nu kalm voortgaat tot het einde, in blijde afwachting van het oogenblik, dat hij opgeroepen wordt, om het aangezicht van zijn Heiland te aanschouwen en zich te verheugen eindeloos. Vooral als de schemering daalt over het stille water, kan de rust aan den avond des levens me zoo schoon schijnen. Doch neen, 't is slechts in vacantietijd, dat ik rustig kan neerzitten aan den waterkant. De taak is nog niet volbracht. Zoo aanstonds wordt de arbeid hervat, en het leven gelijkt een bergstroom, die rusteloos voortbruist naar de lagere streken. Het is goed zoo. Er moet gewerkt worden, met ijver, onverdrot. Maar toch heeft het me goed gedaan, eens een oogenblik neer te zitten in de verwachting van de avondrust, misschien van de sabbatsrust, die overblijft voor het volk van God, en die zeker komen zal.

A. L.

Stoomdruk — LA RIVIÈRE & VOORHOEVE — Zwolle.